

ΑΓΑΠΗ

κ. π.

Ἡ παιδοῦλα στὸ νησι μὲ τὸ μαγνήτη !
καὶ ξελογιάστρα ἢ πεντάμορφη Ἀγάπη
στὰ μαλλιά της τρεμόφεγγε—ἀστέρι
πολικό—ποδότης στὸ καράβι.

Κι αὐτό, σὰν πουλί πὸν φτερακῶνει
ἴσια τὴ νύχτα στὸ λαμπρὸ τὸ φάρο,
καὶ μὲ τὸ δοιάκι ἀγύριστα στρεμένο
στὸ λιμάνι τὰναπάντεχο πὸν ἀνοίγει
καλόδεχτα τὰ πέτρινά του χέρια,
γιὰ στάση μακρυνή, τὸ νηὸ καράβι
(πὸν πεύκου μυρωδιά ἀκόμα χύνει
πρὶ στὸ νερὸ τῆς θάλασσας νὰ μάθει
νὰ ξεδιψᾷ) τὴν ἀριχτη βυθίζει
ἄγκυρα, στὸ βυθὸ του νὰ ριζώσει.
Καὶ τὸ νησι γλυκὸ ὡσὰν φωλίτσα
κι ὁ φτερωτὸς θεὸς ὁ ρήγας
τριζωστο τὸ στεφάνι μοῦ φοροῦσαν
στὸν ἀνθόσπαρτο κάμπο τῆς Ἀγάπης !
Καὶ κροντήρι στὴ ροῇ τῆς βρυσσομάννας
γιὰ ξεδίψασμα μαζὶ καὶ γιὰ βαφτίσι
σὲ νέο ρυθμὸ καὶ σὲ πατρίδα νέα,
τὰ χέρια της ὑψώνοντας κερνοῦσε
—κύπελλο ὀλοζώνταν· ἀπὸ σάρκα—
τὴ ζωὴ μαζὺ καὶ τὴν Ἀγάπη,
Ἡ παιδοῦλα στὸ νησι μὲ τὸ μαγνήτη !

Α. ΠΑΛΑΤΙΑΝΟΣ